

Gianni Russo

Ital hrdý na to, že jím je, jinak však nepochybně světoobčan.

Když byl ještě dítě, byl jednou z jeho nejoblíbenějších hraček malý Kodak Instamatic. Baval se tím, že fotografoval své rodinné příslušníky. Ve dvanácti letech navštěvoval svůj první kurz fotografie a černé komory. O několik let později si koupil první zrcadlovku a starobylá architektura jižní Itálie se stala hlavním objektem jeho zájmu a také tématem první výstavy v rámci účasti na jedné z kolektivních přehlídek. Jeho myslí však už tehdy procházeli velcí portrétisté a fotografové aktů, nejvíce pak Helmut Newton. Během studií na střední a následně pak vysoké škole pokračoval i ve studiu fotografie. Po několika cestách po Itálii a zahraničí a následné pracovní zkušenosti v Praze v italské redakci Radia Praha se rozhodl, že se do tohoto města přestěhuje, protože ho inspiruje a nesmírně okouzluje. Jsou to roky, které provázejí „sametovou revoluci“, jak je on sám popisuje v knize básní „Výplody temných nocí v začarované Praze“, vydané v Itálii. Ale ke psaní je nutná jiná doba a jiný čas. A Praha ho opět volá k sobě. Praha – to není jenom poezie, není to jen umění a kultura a nekonečný pramen hluboké inspirace, je to také úžasná a nezměrná pokladnice krásy, okouzlujících žen, které už v následujících letech budou dobývat svět módy. A tak začíná spolupráce s lokálními i zahraničními modelingovými agenturami. Ženská krása počínaje dórskými sloupy až po gotické katedrály se tedy stává hlavním tématem jeho fotografií. A je to právě specializace na portréty a módu, která se stále vyvíjí, díky níž začíná s prvními pracemi pro časopisy a reklamu. Jeho publikace jsou početné, a to především v oblasti módy. Ale jak jeho vývoj pokračuje v čase, konečně i on uskutečňuje svoji malou „sametovou revoluci“, ve které jeho fotografie – konečně osvobozená

od obchodních pout mezi módou a glamour – začíná pomalu putovat ve vágním a nejistém světě umění. Gianni Russo se dnes považuje za uměleckého fotografa žen, všech žen, i když se nezřídka ani práce v oblasti módy a elitní obchodní fotografie. Jeho fotografie jsou vytvářeny různými technikami, černobíle i barevně, pomocí digitálních i klasických fotoaparátů, v malém a středním formátu, ale všechny především s vášní.

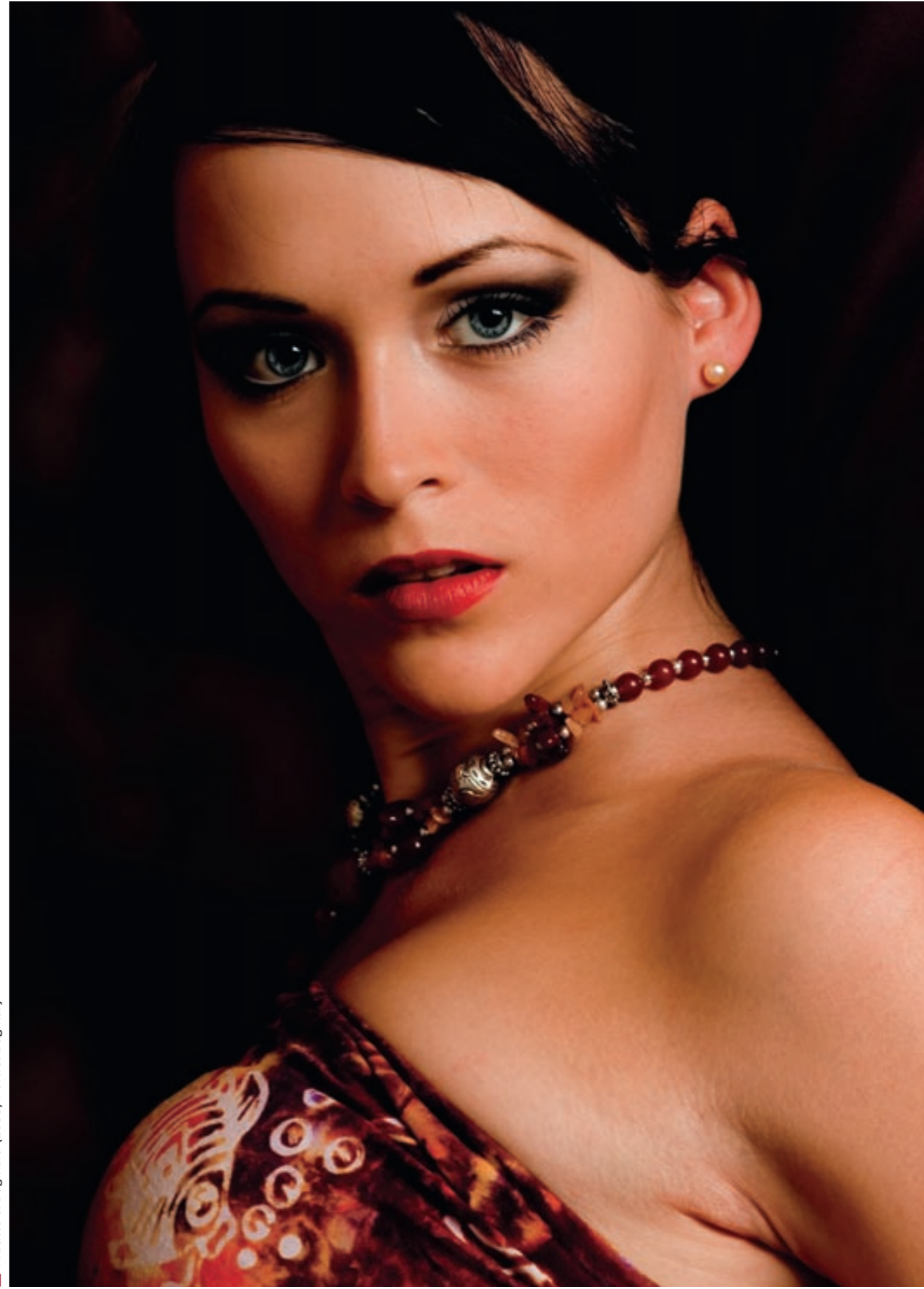
PROJEKT MODÍ – 2009 ROK MODIGLIANIHO

Itálie i Evropa oslavují výročí livornského malíře tím, že mu věnují mnoho výstav a manifestací, které v řadě zemí probíhají po celý rok 2009. Modigliani byl umělec, který svou slávu získal až po smrti a jehož hluboká kultura udivovala učitele, kteří ho znali sotva čtrnáctiletého. Ani v Paříži na rozdíl od mezinárodní avantgardy neztratil vědomí svých italských kořenů. A možná i proto byl se špetkou pohrdání přezdíván „Artiste italien“. Projekt MODÍ (jak umělce nazývali Francouzi) má být mým uměleckým příspěvkem této velké osobnosti.

 Ragazza bruna con velo blu (2009)
Tmavovlasá dívka s modrým závojem

↳ Ritratto di Tereza con vestito rosso (2008) *Portrait Terezy v červených šatech*

↳ Ritratto di Dagmara (2008) *Portrait Dagnary*

Nudo sdraiato con cappello nero (2008) *Ležící akt s černým kloboukem*

↳ Ritratto nel rosso (2008) *Portrét v červeném*

Já a Modigliani

Všechno začalo asi před rokem díky jednomu filmu, který jsem získal vlastně jen náhodou (Modigliani, rež. Mick Davis, 2004), kdy mi osobnost Modiglianiho náhle a nečekaně prudce vtrhla do života. Znal jsem jeho slavné hlavy, několik obrazů. Nic víc. Byla to moje zvědavost a ten film, co hrálo zásadní roli v tom, že jsem se tomuto umělci emotivně otevřel, že jsem se seznámil s celou jeho krátkou a tragickou existencí a že jsem se jím nechal pohltnout, pro-

tože právě v Modiglianím jsem nacházel část sama sebe. Poezie, vášně spojená s pramínkem bláznovství, a především jeho představa života, ta představa častokrát pokřivená v labyrintu zrcadel, kde se sny a noční můry zaměňují za skutečnost – nic z toho mi nebylo cizí. Uvědomil jsem si, že se Modigliani nějakým způsobem vrátil, aby ve mně dýchal. Jsem fotograf, nejsem malíř, tento projekt, který jsem chtěl realizovat se vším svým nadšením a všemi svými emocemi a věnovat ho velkému

AMEDEO MODIGLIANI

(12. 7. 1884–25. 1. 1920)

Italský malíř a sochař židovského původu, tvůrce osobitého expresivního stylu založeného na čisté kresbě, se narodil 12. července roku 1884 v italském Livornu a zemřel krátce před svatbou s Jeanne Hébuternovou (s níž má dceru) 25. ledna roku 1920. V den jeho pohřbu pak Jeanne spáchala sebevraždu...

Výstava

MODÍ, věnováno Amedeovi Modiglianimu

Kde: Galerie kritiků, Palác Adria,

1. patro, Jungmannova 31, Praha 1

Kdy: až do 15. října 2009,

denně kromě pondělí 12–18.30 hod.

umělci, rozhodně nemá být chladnou akademickou replikou stylu Modiglianiho, i když ve fotografické interpretaci. On by mne také jako dobrý impresionista určitě pochopil. Moje fotografie chtějí být pouze plodem vlastních emocí, týchž emocí, které mi předávaly jeho obrazy, tak nasáklé radostí a poezií, které ovšem někde ve svých hlubinách tají tenké vlákno smutku, té němé bolesti, která pulzuje v hloubi duše... Jeho, mé, vaší. □

Gianni Russo, Praha, říjen 2009

↳ Nudo diabolico (2008) *Ďábelský akt*